

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra, soudce Milana Podhrázkého a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **Albert Česká republika, s.r.o.**, se sídlem Radlická 520/117, Praha 5, zastoupen Mgr. Vojtěchem Faltusem, advokátem se sídlem Jungmannova 26/15, Praha 1, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem Gorazdova 1969/24, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 2. 2025, č. j. 31 A 44/2024-78,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 24. 9. 2024, č. j. ČOI 118582/24/O100/Hl/Št, zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Královéhradeckého a Pardubického ze dne 29. 2. 2024, č. j. ČOI 28731/24/2700. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupků podle § 24 odst. 7 písm. l) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele"), za což mu byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Napadeným rozhodnutím byla uložená pokuta snížena na částku 45 000 Kč a řízení o jednom z přestupků bylo zastaveno.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji zamítl rozsudkem ze dne 26. 2. 2025, č. j. 31 A 44/2024-78.

[3] Krajský soud nepřisvědčil žalobní námitce, podle níž byl žalobce sankcionován na základě neexistující povinnosti. Žalobce na cenovkách uvedl jinou referenční cenu a z této odvodil procentuální vyjádření slevy. Tuto jinou referenční cenu na cenovce nikterak nevysvětlil a především ji uvedl způsobem, který snižoval pozornost spotřebitele, pokud jde o nejnižší cenu. Spotřebitel se mohl domnívat, že tato jiná referenční cena je nejnižší cenou a mohl tak poskytovanou slevu vnímat jako výhodnější, než ve skutečnosti byla. Takovou situaci nelze akceptovat, a to ani v případech, že nejnižší cena na cenovkách byla uvedena. Nejnižší cena totiž byla napsána při samém spodním okraji cenovky, a to drobným písmem. Pozornost spotřebitele upoutala především aktuální nabídková cena, která byla na cenovkách uvedena nejvýrazněji. Dalším výrazným údajem bylo slovo „AKCE“. Spotřebitel byl dále přitahován přeškrtnutou cenou, kterou žalobce vysvětluje jako cenu „původní“, „běžnou“, a dále údajem o procentuálním vyjádření slevy, které bylo odvozeno od přeškrtnuté ceny. Rovněž v akčních letácích byla mnohem výrazněji uvedena přeškrtnutá cena, která nebyla nejnižší cenou, a dále procentuální vyjádření výše slevy, které nebylo odvozeno z nejnižší ceny. Nejnižší cena byla uvedena pouze drobným písmem na posledním řádku dodatečných informací o výrobcích. Takové informování spotřebitele o nejnižší ceně nenaplňuje požadavky § 12a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Je tak zřejmé, že žalobce nabízel spotřebitelům slevu z jiné než nejnižší ceny a z této jiné ceny též odvozoval procentuální vyjádření slevy. Takový postup je ve zjevném rozporu se smyslem dané právní úpravy, která má zamezit právě tomu, aby prodávající klamal spotřebitele ohledně skutečné výše slevy. Krajský soud proto nepřisvědčil názoru žalobce, že v jeho případě došlo k nenaplnění formální stránky přestupku. V projednávané věci je totiž zřejmé, že žalobce porušil § 12a odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, takže jeho jednání naplňuje znak protiprávnosti. Pochybení žalobce rovněž nebyla natolik bagatelní, že by nedošlo k naplnění materiální stránky příslušného přestupku.

[4] Krajský soud dále uvedl, že v případě žalobce nedošlo k naplnění liberačního důvodu podle § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Za vynaložení potřebného úsilí za účelem zabránění vzniku přestupku nelze považovat aktivní poptávání na výkladové nejasnosti, ani účast na odborných debatách. Žalobce tedy neuvedl žádnou skutečnost, v níž by bylo možno vynaložení veškerého úsilí ve smyslu shora uvedeného ustanovení zákona o přestupcích spatřovat.

[5] Krajský soud se neztotožnil ani s názorem žalobce, že jeho jednání, ve kterém je spatřováno porušení § 12a zákona o ochraně spotřebitele, mělo být posouzeno jako trvající přestupek. Ve shodě s názorem žalované naopak konstatoval, že takové jednání bylo jednorázovým úkonem spáchaným tím, že žalobce v jednotlivých případech jako prodávající neinformoval spotřebitele o nejnižší ceně v souladu s § 12a zákona o ochraně spotřebitele. Každé z posuzovaných jednání bylo jednorázovým úkonem. Tímto jednorázovým úkonem žalobce vyvolal protiprávní stav. Tento závěr nemůže být vyvrácen tvrzením, že pochybení vycházejí z téhož systémového nastavení cenové komunikace slev. Krajský soud se ztotožnil s názorem žalobce, že ve vymezení skutkové podstaty přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele je sice použit nedokonavý vid, nicméně popisované jednání je svým charakterem jednorázovým úkonem, u kterého není rozhodné, zda je protiprávní stav udržován.

[6] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku nepřiměřené výše uložené pokuty. Žalobci byla pokuta uložena jako úhrnná s použitím absorpční zásady, neboť šlo o souběh více přestupků. Žalovaná postupovala v souladu s § 41 odst. 1 zákona o přestupcích a uložila správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější. Jako nejzávažnější žalovaná posoudila protiprávní jednání, ke kterému došlo dne 4. 5. 2023. Při této kontrole bylo shledáno, že žalobce neuváděl informaci o slevě z ceny v souladu s § 12a odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele u tří druhů výrobků. Ke spáchání dalšího přestupku bylo přihlédnuto jako k přitěžující okolnosti. Žalovaná se zabývala relevantními kritérii pro určení výše trestu danými § 37 a násl. zákona o přestupcích. Ve prospěch žalobce bylo vzato, že za porušení § 12a zákona o ochraně spotřebitele nebyl v minulosti pravomocně trestán. Dále bylo přihlédnuto k souběžně vedeným řízením za aplikace absorpční zásady. Žalovaná v napadeném rozhodnutí pak podrobně vytyčila důvody, které ji vedly k uložení pokuty v konečné výši. Na základě uvedených skutečností neshledal krajský soud důvod pro to, aby správními orgány uloženou pokutu snížil.

[7] K žalobcem namítanému průzkumu veřejného mínění krajský soud předně zdůraznil, že nová právní úprava § 12 zákona o ochraně spotřebitele ve světle výkladu Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) najisto postavila, že dané ustanovení musí být vykládáno v tom smyslu, že vyžaduje, aby sleva z ceny zboží, která je oznamována obchodníkem v procentní výši nebo ve formě reklamního sdělení, které má zdůraznit výhodnost cenové nabídky, byla určena na základě „předchozí ceny“ ve smyslu odstavce 2 uvedeného článku, když touto předchozí cenou se rozumí nejnižší cena, kterou obchodník uplatňoval během období ne kratšího 30 dnů před uplatněním slevy z ceny. Takto jednoznačně vytyčené právní závěry nemohou být zpochybněny či vyvráceny názory jednotlivých spotřebitelů ve formě zákaznického průzkumu. Krajský soud proto nevyhověl žalobnímu požadavku na provedení důkazu ve formě průzkumu veřejného mínění týkajícího se názoru spotřebitelů na cenovou politiku prodejce.

[8] Krajský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, podle níž správní řízení bylo stiženo procesní vadou. S odkazem na názor Nejvyššího správního soudu prezentovaný v rozsudku ze dne 5. 12. 2019, j. 9 As 164/2018 - 36, krajský soud uvedl, že vedení samostatných řízení nelze považovat za procesní vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[9] Krajský soud označil za nedůvodnou rovněž námitku žalobce, podle níž žalovaná neuvedla, z jakého závazného právního předpisů dovozuje povinnost vztahovat výši slevy primárně k nejnižší ceně a uvádět informace o nejnižší ceně určitým způsobem. Žalovaná dostatečným způsobem vyjasnila, jakou povinnost způsobující společenskou škodlivost žalobce porušil.

[10] Závěrem krajský soud uvedl, že neshledal důvod pro žalobcem navrhované položení předběžných otázek. V návaznosti na rozsudek SDEU ze dne 26. 9. 2024 ve věci C-330/23 je zřejmé, že sleva z ceny zboží musí být odvozena z nejnižší ceny, neboť o slevu z ceny se může jednat pouze v případě, pokud je prodejní cena nižší než nejnižší cena. V případě, že je sleva z ceny stanovena na základě jiné ceny než nejnižší ceny, odporuje to čl. 6a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES, o ochraně spotřebitelů při označování

cen výrobků nabízených spotřebiteli, resp. § 12a zákona o ochraně spotřebitele. Závěry SDEU tak lze považovat za jednoznačné a poskytující odpovědi na nejasnosti ve výkladu dané povinnosti. Je tedy najisto postaveno, jakým způsobem má obchodník slevu z ceny prezentovat.

III.

[11] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[12] Podle názoru stěžovatele tento uvedl informaci o nejnižší ceně v souladu s § 12a zákona o ochraně spotřebitele. Právní posouzení krajského soudu je v této otázce nesprávné. Napadený rozsudek je dále v této části nepřezkoumatelný, protože neodůvodňuje, proč by primární referenční hodnotou pro vyjádření slev měla být pouze nejnižší cena, když účelu právní úpravy je dosaženo i použitím jiné hodnoty. Stěžovatel se nedopustil přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele, protože splnil povinnost podle § 12a téhož zákona, a nebyla tak naplněna formální stránka přestupku. Nebyla rovněž naplněna materiální stránka přestupku. Nezávislý zákaznický průzkum dokládá, že slevová komunikace stěžovatele je pro spotřebitele srozumitelná. Právní posouzení krajského soudu je v této otázce nesprávné. Napadený rozsudek je dále v této části nepřezkoumatelný, jelikož neodůvodňuje, proč je nepoužití nejnižší ceny jako výchozí referenční hodnoty společensky škodlivé. Součástí správního spisu není žádná stížnost spotřebitele, a je tak dán kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[13] I kdyby se stěžovatel dopustil přestupku, byl by odpovědnosti za přestupek zproštěn, protože v době, kdy stěžovatel musel nastavit slevovou komunikaci, neexistoval žádný bližší postup „správného“ nastavení, přestože jej stěžovatel u žalované opakovaně poptával. Dostupným návodem bylo pouze doslovné znění zákona, které stěžovatel respektuje. Stěžovatel tedy vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení § 12a zákona o ochraně spotřebitele zabránil. Právní posouzení krajského soudu je v této otázce nesprávné. Napadený rozsudek je dále v této části nepřezkoumatelný, jelikož krajský soud nezdůvodnil, proč nelze aktivitu stěžovatele považovat za vynaložení potřebného úsilí mající za následek zproštění odpovědnosti za přestupek. Současně je dán kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jelikož součástí správního spisu není žádný záznam o tom, že by stěžovatel měl od žalované informace k výkladu § 12a zákona o ochraně spotřebitele již v průběhu legislativního procesu, na čemž krajský soud založil své posouzení této otázky.

[14] I kdyby se stěžovatel dopustil přestupku, jednalo by se o trvající přestupek projednávaný v jednom řízení, případně o veškerých přestupcích mělo být vedeno společné řízení. Posuzování možného porušení § 12a zákona o ochraně spotřebitele totožným jednáním, které je důsledkem centrálně nastavené slevové komunikace stěžovatele, v mnoha samostatných řízeních porušuje zásadu *ne bis in idem* a absorpční zásadu. Právní posouzení krajského soudu je v této otázce nesprávné a současně je napadený rozsudek v této části nepřezkoumatelný pro nedostatečné odůvodnění neaplikace zásady absorpce.

[15] Závěrem stěžovatel namítl, že uložená pokuta je s ohledem na výše uvedené zjevně nepřiměřeně vysoká a měla být soudem snížena.

[16] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu i žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[17] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti podpořila závěry krajského soudu a navrhla zamítnutí kasační stížnosti. Vyjádřila se rovněž podrobně k jednotlivým okruhům kasačních námitek.

IV.

[18] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Nejvyšší správní soud na úvod předesílá, že skutkově i právně totožnou věcí se zabýval již v rozsudku ze dne 13. 11. 2025, č. j. 10 As 260/2024-95, jímž zamítl kasační stížnost téhož stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 11. 2024, č. j. 55 A 7/2024-91. S argumentací uvedenou v citovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, a proto ji přebírá i v tomto rozsudku.

[21] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, neboť pouze u přezkoumatelného rozhodnutí lze posuzovat také jeho zákonnost.

[22] Z napadeného rozsudku je zřejmé, jaké skutečnosti považoval krajský soud za rozhodné a jakými úvahami se řídil. Krajský soud se náležitě vypořádal s žalobními body a srozumitelně vysvětlil, v čem konkrétně shledává porušení povinnosti podle § 12a zákona o ochraně spotřebitele. Objasnil i skutečnost, že prodávající jsou povinni uvést nejnižší cenu za posledních 30 dnů tak, aby průměrný spotřebitel byl schopný jasně a srozumitelně zjistit skutečnou slevu z ceny. S odkazem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu odůvodnil naplnění formální i materiální stránky přestupku a také to, proč nelze nyní posuzovaný přestupek považovat za přestupek trvající. Stěžovatel se rovněž mýlí ohledně námitky, že se krajský soud nedostatečně zabýval zásadou absorpce. Obecně totiž platí, že krajské soudy nejsou povinny vypořádat každou dílčí námitku a nemusí výslovně reagovat na každé tvrzení, postaví-li své závěry na ucelené argumentaci, která věcně pokryje všechny argumentační body žaloby (srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nebo rozsudky NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, a ze dne 10. 12. 2021, č. j. 3 As 366/2019-41). Z napadeného rozsudku je přitom dostatečně seznatelné, proč správní orgány nepřistoupily ke společnému řízení, přestože slevová komunikace byla nastavena centrálně, a na základě jakých důvodů dospěl krajský soud k závěru, že nebyla porušena zásada *ne bis in idem*

nebo zásada absorpce. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným, přistoupil k jeho věcnému přezkumu.

[23] V nyní posuzované věci byl stěžovatel shledán vinným z přestupků podle § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele pro porušení § 12a odst. 1 písm. a) stejného zákona, neboť
neinformoval spotřebitele pravdivě o nejnižší ceně výrobků, nabízených k prodeji ve slevě, za kterou je jako prodávající nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy.

[24] Stěžovatel namítá, že splnil povinnost stanovenou v § 12a odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť informaci o nejnižší ceně za posledních 30 dnů na slevovém štítku uváděl. Z tohoto zákonného ustanovení přitom nevyplývá jiná povinnost, např. způsob, jakým má být tento údaj na slevovém štítku uveden. Krajský soud proto dospěl k nesprávnému závěru, když uzavřel, že stěžovatel naplnil formální stránku přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele.

[25] Z jazykového znění § 12a písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se skutečně podává pouze to, že *informace o slevě z ceny výrobku obsahuje informaci o nejnižší ceně výrobku, za kterou jej prodávající nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy*. K tomu ale Nejvyšší správní soud připomíná, že jazykový výklad je jen prvotním východiskem pro poznání smyslu právního pravidla. Je proto nutné zkoumat další souvislosti spojené s přijetím tohoto ustanovení a také cíle, kterého chtěl zákonodárce prostřednictvím nově stanovené povinnosti dosáhnout.

[26] Krajský soud správně upozornil, že povinnost uvádět nejnižší cenu za posledních 30 dnů byla do zákona o ochraně spotřebitele přijata jak v souvislosti s dlouhodobě zavedenou obchodní praxí spočívající v uvádění tzv. falešných slev, tak ve spojení s plněním povinností vyplývajících z unijního práva. Prostřednictvím § 12a tak byl do českého právního řádu implementován čl. 6a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES ze dne 16. 2. 1998 o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/2161 ze dne 27. 11. 2019. Hlavním cílem pozměňující směrnice je pak především transparentní nastavení slevové komunikace se spotřebiteli tak, aby bylo zřejmé, jaká je skutečná sleva z ceny. Čl. 6a směrnice 98/6/ES tedy směřuje ke zlepšení informovanosti spotřebitelů a usnadnění porovnávání prodejních cen jednotlivých výrobků nabízených prodávajícími tak, aby spotřebitelé mohli učinit kvalifikované rozhodnutí, zda si zboží koupí, či nikoli. Stejný závěr ostatně vyplývá z rozsudku SDEU ve věci C-330/23 (Aldi Süd), podle kterého platí, že „*prodejní cena zboží nabízeného spotřebitelům musí být jednoznačná, snadno rozpoznatelná a dobře čitelná, aby byla uvedená informace přesná, transparentní a jednoznačná*.“ Uvedené povinnosti však stěžovatel nedostál. Na slevových štítcích sice informaci o nejnižší ceně za posledních 30 dnů uvedl, označil ji však způsobem, který mohl spotřebitele uvést omyl o skutečné slevě z ceny. Údaj o nejnižší ceně totiž uvedl až na samotném dolním okraji slevového štítku, drobným písmem a spojil jej s šipkou směřující dolů, přestože u některých nabízených produktů byla nejnižší cena za posledních 30 dnů nižší než konečná zlevněná cena nabízeného výrobku. Krajskému soudu proto nelze vytknout ani posouzení věci z hlediska průměrného spotřebitele, pro kterého je

klíčové, aby poskytované informace o slevě byly srozumitelné, transparentní, věrohodné, a současně aby nezkreslovaly jeho vnímání slevové výhody.

[27] Se stěžovatelem nelze souhlasit ani potud, že jeho jednání nenaplňuje materiální stránku přestupku, neboť není společensky škodlivé. Podle Nejvyššího správního soudu krajský soud s odkazem na ustálenou judikaturu správně dovodil, že jednání, které naplňuje formální znaky, které jsou zákonem označeny za přestupek, naplňují běžně též materiální stránku přestupku, neboť porušují či ohrožují určitý zájem společnosti. K formálním znakům přestupku sice mohou přistoupit další okolnosti, které ohrožení či porušení chráněného zájmu vylučují a v jejichž důsledku není naplněna materiální stránka přestupku, podle ustálené judikatury ale představují pouze výjimečné situace. V obvyklých situacích tedy materiální stránka přestupku naplněna bude, jen ve výjimečných a zvláštních situacích dána nebude (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 8. 2022, č. j. 10 As 410/2021-37 nebo ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS). Žalovaná i krajský soud přitom náležitě odůvodnily, v čem shledávají naplnění materiální stránky přestupku, zejména s ohledem na nevhodné nastavení slevové komunikace se spotřebiteli a zastření skutečné slevové výhody. K tvrzení, že žalovaná zahájila kontrolu z úřední činnosti, nikoli na podnět spotřebitelů, Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedená námitka nemění nic na naplnění materiální stránky přestupku.

[28] Stěžovateli nelze přisvědčit ani co do námitky, že vynaložil veškeré úsilí k tomu, aby se přestupku nedopustil, a proto měl být odpovědnosti zproštěn. Stěžovatel tvrdí, že se na žalovanou obrátil se žádostí o objasnění povinnosti podle § 12a zákona o ochraně spotřebitele, žalovaná prý ale náležitou součinnost neposkytla. Ze spisového materiálu se však podává, že žalovaná před nabytím účinnosti novely zákona o ochraně spotřebitele poskytla nadstandardní součinnost, když odpověděla na různé otázky týkající se výkladu § 12a zákona o ochraně spotřebitele. Odkázala rovněž na sdělení Komise ze dne 29. 12. 2021 Pokyny k výkladu a uplatňování článku 6a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli, a upozornila, že z těchto pokynů bude při výkladu nové povinnosti vycházet. V uvedených pokynech pak bylo výslovně uvedeno, že procentuální vyjádření výše slevy musí být odvozeno z nejnižší ceny. Zástupci žalované se rovněž účastnili různých kulatých stolů za účasti prodávajících (členů Svazu obchodu a cestovního ruchu ČR, mezi které patří i stěžovatel), kde vyjádřili, jakým způsobem bude plnění povinností posuzováno. Byl to však sám stěžovatel, který si zvolil způsob, jakým bude informovat spotřebitele o slevě a toto své rozhodnutí zapracoval do konkrétní podoby cenovky – informace o ceně výrobku i o slevě ceny, kterou adresoval spotřebitelům. Ve splnění povinnosti podle 12a odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele a řádné formulaci informací mu žádná skutečnost nebránila. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že skutečnosti namítané stěžovatelem nepředstavují ty liberační důvody, které by v tomto případě jako výjimka z pravidla mohly způsobit zproštění odpovědnosti stěžovatele za přestupek. Stěžovatel tedy neprokázal, že by skutečně vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil, jak předpokládá § 21 odst. 1 zákona o přestupcích.

[29] Krajský soud nepochybil ani při posuzování námitky nesprávného výkladu absorpční zásady nebo hodnocení, zda přestupek podle § 24 odst. 7 písm. l) zákona

o ochraně spotřebitele nepředstavuje přestupek trvající. Jak již bylo výše uvedeno, stěžovatel byl shledán vinným z přestupků podle § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele s tím, že správní orgán prvního stupně shledal jako nejzávažnější přestupek ze dne 13. 7. 2023. S ohledem na několik sbíhajících se přestupků přistoupil správní orgán prvního stupně k aplikaci absorpční zásady a uložil stěžovateli pokutu ve výši 50 000 Kč, kterou žalovaná s ohledem na okolnosti případu (zastavení části řízení, pokud jde o zjištění učiněná dne 13. 4. 2023 ve vztahu k výrobku Jihočeské máslo Madeta 250 g) a s přihlédnutím k pokutám ukládaným v obdobných případech snížila na částku 45 000 Kč.

[30] K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedený postup je v souladu s účinnou právní úpravou zákona o přestupcích i judikaturou kasačního soudu. Podle § 41 odst. 1 zákona o přestupcích platí, že *za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější*, a podle § 88 odst. 1 stejného zákona, *pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný týž správní orgán, projednají se ve společném řízení.* Ve společném řízení je tak třeba projednat přestupky téhož obviněného, pokud je k jejich projednání věcně a místně příslušný jeden správní orgán (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 10. 2025, č. j. 5 As 4/2025-33). Podle § 1 odst. 3 zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, ve znění účinném pro posuzovanou věc, byly zřízeny inspektoráty mající územní působnost pro jednotlivé kraje, které rozhodují o zjištěném porušení zákona ve své územní působnosti (v nynější věci Inspektorát Královéhradecký a Pardubický). Na posuzování porušení zákonem stanovených povinností s ohledem na územní působnost správních orgánů proto nemění nic ani skutečnost, že stěžovatel nastavil slevovou komunikaci centrálně. Jelikož jednotlivé inspektoráty žalované rozhodují o přestupcích v rámci své územní působnosti, nelze se dovolávat ani porušení zásady *ne bis in idem* (*zákaz dvojího trestání*) v případě, kdy bylo zahájeno další správní řízení o porušení povinnosti podle § 12a zákona o ochraně spotřebitele poté, co již byl stěžovatel shledán vinným z porušení stejné povinnosti jiným inspektorátem žalované.

[31] Aplikací zásady absorpce se v obdobné věci zabýval rovněž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 9. 10. 2025, č. j. 5 As 98/2022-51, dospěl k závěru, že u *přestupků, které byly spáchány po zahájení řízení o jiném přestupku, se ve vztahu k tomuto jinému přestupku neuplatní pravidla pro ukládání úhrnného trestu vyjádřená v § 41 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť o nich spolu s tímto jiným přestupkem nelze dle § 88 odst. 3 tohoto zákona vést společné řízení, ani pokud se jejich skutková podstata týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy a k jejich projednání je příslušný týž správní orgán.* Lze proto uzavřít, že krajský soud nepochybil, když dospěl k závěru, že v nynější věci nebyla porušena zásada absorpce ani zásada *ne bis in idem*.

[32] K námitce, že z důvodu centrálního nastavení slevové komunikace měl být přestupek posouzen jako přestupek trvající, Nejvyšší správní soud uvádí, že tato je bezpředmětná. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně plyne, že skutek je

vymezen datem, kdy bylo protiprávní jednání zjištěno, identifikací provozovny stěžovatele, ve které bylo zjištěno, popisem konkrétního zboží, kterého se přestupek týkal, a popisem cenových údajů a údajů o poskytnuté slevě. Údaje uvedené v popisu skutku pak byly zjištěny v průběhu kontrol prováděných v dubnu 2023 a květnu 2023 v provozovnách stěžovatele, kontrolní zjištění byla popsána vždy v příslušném Protokolu o kontrole, konkrétní kontrolní zjištění po skutkové stránce nebyla stěžovatelem nijak napadána ani zpochybňována. Postihované jednání stěžovatele tak v souladu s uvedeným v této věci spočívá v tom, že stěžovatel ve vytýkaných případech poskytl spotřebiteli informaci o slevě z ceny výrobku v rozporu s ustanovením § 12a odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Krajský soud proto dospěl ke správnému závěru, že jednání stěžovatele, kterým došlo k porušení § 12a odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, nelze označit za trvající přestupek ve smyslu § 8 zákona o přestupcích. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že se stěžovatel ve smyslu § 38 zákona o přestupcích ve skutečnosti dovolává přísnějšího posouzení povahy a závažnosti spáchaného přestupku, což v daném případě nedává rozumný smysl. Podle § 38 písm. f) stejného zákona totiž správní orgán při hodnocení závažnosti přestupku přihlíží rovněž k délce doby, po kterou trvalo protiprávní jednání pachatele nebo po kterou trval protiprávní stav udržovaný protiprávním jednáním.

[33] Nejvyšší správní soud se konečně zabýval námitkou spočívající v nepřiměřené výši uložené pokuty. Ukládání sankcí za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení, tedy zákonem stanovené možnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, respektive ve výběru některého ze způsobů rozhodnutí umožněného zákonem (srov. rozsudky NSS ze dne 31. 5. 2024, č. j. 7 As 35/2023-75, nebo ze dne 24. 4. 2025, č. j. 10 As 261/2024-64). Úlohou soudu tedy není hledání optimální výše sankce, ale její korekce v případě, kdy sankce zjevně neodpovídá zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlivosti trestu. Z ustálené judikatury rovněž vyplývá, že k moderaci je nutné přistupovat spíše zdrženlivě a aktivovat ji až v případech zjevné nepřiměřenosti (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 5. 2024, č.j. 7 As 18/2024-68). O takový případ se však v nyní posuzované věci nejedná.

[34] Krajský soud totiž náležitě vysvětlil, proč nepřistoupil k moderaci, přičemž poukázal na skutečnosti, které vzala žalovaná za rozhodné při snížení pokuty, a dospěl k závěru, že pokuta uložená žalovanou není zjevně nepřiměřená. Jelikož stěžovatel netvrdí žádné konkrétní rozhodné skutečnosti, pro které by bylo možné označit pokutu za zjevně nepřiměřenou, neshledal Nejvyšší správní soud žádný důvod se od tohoto závěru krajského soudu odchýlit. Pro úplnost lze dodat, že pokuta byla uložena ve spodní hranici sazby, kterou je možné za přestupek podle § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele uložit. Maximální možná výše pokuty totiž podle § 24 odst. 19 písm. e) stejného zákona může dosahovat až částky 5 mil. Kč.

[35] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[36] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu

nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2025

David Hipšr
předseda senátu